

Проповед 172

Исус – нашата надежда.

Прочит: Евреи 2, 10 - 18

Скъпи братя и сестри,

Как изглежда годината ви когато погледнете назад? Как изглеждат дните ви, когато си направите равносметка за изминалите седмици, месеци и години? Доволни ли сте от това, което сте постигнали? Чувствате ли се добре, като мислите за живота и делата си? Били ли сте верни на Исус, както Той е бил верен на вас? След празника Рождество можем съвсем естествено да разсъждаваме в тази посока - какво Бог е направил за нас и какво ние за Него. Естествено е да си направим равносметка и да преценим докъде сме стигнали в пътя си към Бога и към святостта. Дали имаме смелостта да вървим през живота си напред за Бога и да искаме да променим света, за да стане по угоден на Небесния ни Отец. Като християни ние постъпваме по два начина; не казвам, че Бог иска ние да правим така, казвам, че ние християните постъпваме по два начина - ние можем да сме активни в живота си и да живеем във всеки един момент като християни или да се наричаме християни и да нямаме никаква външна изява като такива - по делата ни да не личи по никакъв начин, че сме християни. Един възрастен мъж се разхождал на залез слънце по брега на морето и видял пред себе си един млад мъж. Този млад човек вървял по брега, събирал морските звезди и ги връщал в морето. Когато възрастният човек го настигнал, го попитал: „Защо правиш това?” Младият човек му отговорил: „Ако не го правя, и ако морските звезди останат на плажа и след залез слънце, те ще умрат.” – „Но дължината на плажа е няколко десетки километра, а по него лежат хиляди морски звезди, какво толкова можеш да допринесеш, ако напрегнеш всичките си сили? Това, което направиш ще е незначително на фона на това, което не можеш да направиш. Има ли смисъл да си хабиш силата?” Младият човек погледнал възрастния, взел една морска звезда и му казал: „За тази морска звезда има смисъл това, което правя”, и я хвърлил обратно в морето. Понякога нашите дела в този свят изглеждат безсмислени, изглеждат в нашите очи и в очите на хората около нас абсолютно безсмислени, понякога изглежда, че хабим усилията си и бием въздуха, но ако го правим от цялото си сърце и за Бога, ще има смисъл. Ако се обърнете назад в живота си, ще видите, че ако сте живели по Божията воля и според Неговите желания, всичко е имало смисъл – всяко малко действие, и всяко добро дело, и всяка болка, която сте изтърпели за Бога. В живота си правим толкова много грешки, че често нещата, които вършим за Исус остават незабележими. И въпреки това, има смисъл да се стремим да следваме Исус и да сме подобни на Бога. Има смисъл въпреки провалите, въпреки слабостите, въпреки страховете. Днешният текст ни говори за делото на Исус. Делото на Спасителя на кръста. Съвсем естествено е след празника на Рождество да насочим погледите си към Голгота и да мислим върху това, какво Бог е направил за нас.

1. Исус е началото на нашето Спасение. Рождество е само първият етап от Спасителното дело на Бога. Ние често разглеждаме Рождество като радостен празник, за разлика от Разпятието, като забравяме, че двата празника бележат началото и края на едно и също дело. Рождество не е възможно без Възкресение и Възкресение не е възможно без Рождество. Двете образуват едно цяло. Рождество е началото, това е празникът на Божието идване, но не е цялото Спасение. След Рождество, Исус имаше да върви доста дълъг път, за да изработи Спасението. Обаче на нас трябва да ни е ясно, че началото на нашето Спасение е Исус Христос – така е наречен в днешния ни текст - **"начинателя на тяхното Спасение"**. Това е нещо, което не бива да забравяме - Исус дойде на земята, роди се във Витлеем, за да започне делото на Спасението. Той започва всичко и в нашия живот. Без Него животът ни няма смисъл. В края на тази година си струва да се замислим. Кой е началото в нашия живот? От кого и от какво започва всичко? Замислете се и ако има други неща, ако Бог не е за вас началото на живота, а само краят, помислете и променете вашата гледна точка. Никой и нищо не бива да измества Бога от живота ви. В края на старата и началото на новата година може да си направите равносметка и да помислите за мястото на Бога във вашите сърца и във вашия живот. И не забравяйте, че Исус трябва да е номер едно в живота ви.

2. Защо беше необходимо Исус да страда? Защо все пак Рождество не е достатъчно? Не можеше ли Исус да се роди, да донесе Спасението и всичко да приключи? Защо Исус трябваше да живее в този свят, да страда, да се мъчи с нас, хората. Много хора казват или поне мислят, че Исус можеше да избегне кръста - нали все пак е Бог, защо не опрости задачата си? Бог можеше да го направи, Бог можеше да приключи с този свят по най-простия възможен начин. Остава обаче един въпрос: Ако Бог решаваше проблемите по този начин, хората щяха ли да се променят? Аз мисля, че не. Ако Бог оправдаваше хората автоматично само заради факта, че Исус Христос се е родил на тази земя, това не би променило бунтовното и себично човешко сърце. Ако въведем тигър в подредената си гостна стая, няма да го превърнем във възпитан и любезен гост с добри маниери. Тигърът ще си остане тигър и обстановката няма да го промени. Така е и с нас, хората, ние няма да се променим сами, независимо колко добър е Бог с нас. Грешникът трябва да бъде доведен до покаяние. Бунтовникът трябва да се примири с Бога, трябва да преживее ново рождение. Ако човек иска да влезе в Царството на Бога и да получи вечен живот: **"така ще ви се даде голям достъп във вечното царство на нашия Господ и Спасител Исус Христос"** (2. Петрово 1, 11). За да попаднем на това място, трябва не само да бъдем извадени от този свят, а да разберем какво Бог прави за нас, да оценим голямата Му любов, да разберем докъде е готов да стигне за нас. Ние се нуждаем от един процес на обучение, на усъвършенстване и пречистване, от който, за съжаление, страданието е неделима част. **"Защото беше уместно Онзи, заради Когото е всичко и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенства чрез страдания Начинателя на тяхното спасение."** За да доведе многото си синове до славата, Бог трябва първо да им даде Източник, Водач и Основоположник на тяхното спасение. Бог позволява Неговият Син да бъде подготвен за техен водач, като първо сам понесе страданието. И забележете колко голяма е Божията милост и любов към нас. Въпреки, че Бог е Всемогъщ и Всезнаещ, и разбира добре нашите болки и страдания, когато реши да ни изведе до вечния живот, Той поиска пръв да премине през това, което иска ние да преминем. Бог има неограничена сила и власт и въпреки това избира да се ограничи и да стане човек. Дори и така обяснено, не можем да го разберем докрай. Бог толкова ни обича, че избира да страда във всичко, в което ние страдаме, избира да понесе всяка мъка, което имаме в живота си, да стане подобен на нас във всичко, но без да съгреша. Това е второто, което трябва да запомним - любовта на Бога към нас е толкова

голяма, че Той не се спира пред нищо, за да ни спаси. Избира да стане един от нас и да се откаже от всичко в Небето, за да извърви пътя на страданието, който да се превърне в пътя на Спасението за нас. Никога не го забравяйте - Бог ни обича и иска да се спаси всеки един човек на тази земя. Той е готов да ти даде всичко, да се докосне до живота ти и да го превърне от руини в нещо ново и съвършено. Бог може да поправя разбити животи, Бог може да поправи и твоя - Той дойде за това.

3. Христос не се срамува от нас. Ние, хората, често се срамуваме да си признаем какви сме и откъде идваме. Срамуваме се от произхода си, срамуваме се от децата си или от родителите си. Срамуваме се, ако някой наш приятел извърши дело, което не ни подхожда. Нещата, от които се срамуваме, могат да изпълнят цели тетрадки, да се опишат в много книги. Понякога ние, въпреки че нямаме абсолютно никакво основание, се срамуваме от вярата си и даже от Исус Христос. **"Понеже и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един Отец; затова Той не се срамува да ги нарича братя"** Даже и ние да се срамуваме от Исус, Този, Който има най-голямо основание да се срамува от нас, не се срамува. Исус не се срамува от нас. Ако се обърнете назад в живота си, може би ще откриете много неща, от които можете да се срамувате - от пропуснати възможности, от наранени хора, от всичко онова, което не сте вършили по Божията воля. Апостол Павел, обаче, казва нещо удивително за това колко много ни обича Бог - Той не само не се срамува от нас, но не се срамува да ни нарича и братя. Това изявление е забележително, даже и ако го възприемаме само повърхностно. Бог ни нарича свои братя. Първото удивително нещо, което можем да открием в това изявление е, че Бог не се срамува от нас. Защо Бог не се срамува от нас? Познавайки своето състояние, можем да посочим хиляди основания, заради които Бог би се срамувал от нас, но въпреки това Той не го прави. Бог не го прави, защото не е горд. Гордостта е грях, а Бог е безгрешен. Той не се гордее, че е нещо повече от нас, не се гордее, че е живял без грях, не се гордее, че Той върши нещата, както трябва, а ние не. Но това не е главната причина, главната причина се крие в стиха, който цитирахме малко по-рано - **"и Онзи, Който освещава, и онези, които се освещават, всички са от Един Отец"**. Всички ние сме от един Отец. Исус е Божи син и ако повярваме в Него, ставаме синове на Бога: **"Защото всички сте Божии синове чрез вяра в Исус Христос"**. Благодарение на Божията милост и делото на Исус, ние придобиваме правото да станем част от Божието семейство. Този факт е сам по себе си удивителен и ние не бива да преставаме да се прекланяме пред Божията велика милост. Исус е Божий Син и всички ние, които уповаваме на Него, можем да станем част от семейството на Бога. Бог ни нарича свои деца, Исус ни нарича свои братя. Може ли да има любов по-голяма от тази да наречеш грешния и пропаднал човек свой брат? И за да стане ясно, причината Исус да не се срамува от нас е фактът, че Той е станал един от нас, че е станал човек и че се е родил на този свят, и че благодарението на кръстната му смърт и победата над греха и сатана на Голгота, ние се извисяваме до Него. Исус не се срамува, че е дошъл на тази земя. Той не се срамува от делата си тук, не се срамува от нас и от провалите ни. Когато изберем да следваме Бога, когато се покаем от греховете си и допуснем Исус до живота си, тогава ние ставаме синове на Бога и част от Неговото семейство. Когато мислите за Исус, никога не забравяйте че Той стана един от нас, за да можем ние да станем част от Божието семейство, за да може Исус да ни нарече свои братя. Исус не се срамува от нас и затова и вие не се срамувайте от Него. Ако не сте приели Исус, ако не го признавате за свой Господ и Спасител, направете това сега. Чрез Него вие ставате част от Божието семейство. Бог умира, за да направи всички нас, своя народ, свети, достойни за Бога и за Неговото вечно царство.

4. Какво трябваше да направи Исус. Исус дойде, за да ни помогне: **"да избави всички онези, които поради страха от смъртта през целия си живот са били подчинени на робство... помогна на Авраамовото потомство"** Исус искаше да ни помогне и това е причината да се роди във Витлеем и да върви до Голгота за нас. На пръв поглед е шокиращо докъде трябваше да стигне Исус, още повече, че го направи съвсем доброволно. Той не е длъжен да ни спаси, но го прави заради любовта си към нас. Веднъж решил да ни спаси обаче, Исус трябва да извърви определен път: **"Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен Първосвещеник по отношение на Бога, за да извърши умилоствения за греховете на народа. Понеже в това, дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага."** Когато Бог поеме ангажимент, не е възможно да спре - Той върви докрай. Ние сме потомци на Адам и Авраам и над всичко при нас стои необходимостта да бъдем направени праведни, и освен това да бъдем запазени праведни. За тази цел ние се нуждаем от първосвещеник, който да умилостави Бога и освен това да ни задържи в Божията милост и благодат. Исус е нашият Първосвещеник, Той познава този свят, познава отблизо нашата природа и идва при нас, хваща ни за ръка и ни води близо до Бога. Исус ни разбира и е готов да се отзове на всяка наша нужда, да погледне на всеки един проблем от човешка гледна точка и да ни предложи разрешение. Исус най-добре може да ни посъветва как да се справим с греха, тъй като Той във всичко беше изкушаван, но успя да се справи с всяко изкушение и грях. Той има най-добрия съвет за нас.

5. Какво трябва да направим ние? За нас няма голяма алтернатива - ние трябва да изберем Исус. Исус Христос е единствения ни шанс за спасение, Ние не можем да се справим по никакъв друг начин. Как е възможно да не се поклоним на Спасител като Този, как е възможно да не бъдем търпеливи в нашите страдания като Този, Който даде всичко за нас и стана един от нас в обора на Витлеем, прие да страда, за да живеем ние. Исус Христос е единственият ни шанс. Ако има сред вас хора, които не са взели решение да следват Исус - не се колебайте - предайте живота си сега и в този момент на Спасителя. Той иска да ви помогне. Той е вървял до края за вас, натоварил се е с греха на целия свят, за да ви даде шанс да сте заедно с Него и да сте част от Вечното царство на Бога. Вземете решението си за Исус днес и не се колебайте да пожертвате всичко, което имате, за Него - Той жертва всичко, включително и живота си, за да ни освободи от властта на греха и сатана. Вземете това решение и не се колебайте - пред вас стои една нова година с много възможности и шансове, предайте живота си на Исус и животът ви ще бъде по различен. Един човек стоял на прага на Новата година и се молил на Бога: „Дай ми от Твоята светлина за да бъда сигурен във всички превратности, които ми предстоят.“ Бог обаче отговорил: „Върви напред в тъмнината и положи своите ръце в Моята ръка. Това е по-добро от която и да е светлина.“ Това е и нещото, което трябва да направим – на прага на новата година доверете живота си в Божиите ръце и бъдете активни Негови деца. Живейте за Него и работете за Него. Давайте Му, защото Той ви е дал всичко. И тогава животът ви ще бъде различен. Никога не забравяйте, че Исус е началото на нашето спасение, че ние, хората, се провалихме и се нуждаехме от Божията помощ, не забравяйте, че въпреки провалите ни, Бог не се срамува от нас и че е готов да върви докрай за нас. Вървете напред и дайте ръката си в Божията ръка, за да бъдете с Него в Неговото царство. Амин.